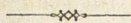

И съ спуци въ очи го целива.
Си ък фати за десна рѣчица,
Си поведи три'есетъ момчина,
Си отиде при своя-та майка.
Зафати'е свадба да ми чинѣтъ,
Малу свадба токму три месеци.

199.

Јованъ и майка му.

Јованъ майка̀ мошне додеваше,
Майка му съ люто налютила,
Јованаго люто прокѣлнала:
„А Јоване, а синко рогене!
Защо олку, синко, ми додевашъ,
Да би далъ богъ да съ попала'ишъ,
Та да по'идишъ во гора зелена,
Да съ сторишъ, синко, сури елень;
Зиме да зимвишъ студени осой,
Лете да летвишъ горешки присой,
И да ми шеташъ токму три години,
На четворти ум-отъ да ти дойдитъ!“
Назатъ син-отъ клетва ѣ вратило:
„Айти майко, айти мила майко!
Како велишъ клетва да ти бидитъ;
Я да ти съ, майко, попала'амъ,
Кога ке съ, майко, попала'амъ,
Ко' ке пойда во гора зелена,
Да би дошолъ Корунъ кеседѣа,
Да б' загубилъ сина поголеми,
Да ти пленитъ стока богатѣа,
Да ти земитъ деветъ тавли конѣи,
Да ти зе'итъ три млади не'ѣсти,
Невѣсти-те за цѣрни робини,
И дечина луди телчарчина,
И ти сама гускарка да бидишъ,
Да ми пасишъ чуски на пѣтица!“
Како що съ клѣтви изкѣлна'е,
Така имъ съ клѣтви-те фати'е.